

ре-то зарита, заскача и испораснесе даръ пирушанъ сичкы-тѣ парцалацы.

— Пустниго го татѣкъ, прѣждума му глава! издума Желе, както съ него тѣй и безъ него: ще ны ували въ нѣкоя бѣлж, та послѣ да ся чудимъ и маемъ що да правимъ.

Никола по скоро развърза въжіе-то, прибра едно друго и като го награди свѣтничко, натири го татѣкъ изъ хръсталака.

— Пѣй бе Никола ты си го направилъ отзадъ на раше-то.

— Да ся научи пущина-та. Ты не знаешъ, че мень вечъ ми бѣше дошло да го заколѣж.

— Магарешкый инатъ.

Жельови принощовахъ тадѣсь. Слънце-то испускаше веке свѣтливы-тѣ си зары, кои ся распрѣсква по высокы-тѣ хълмове и долины.

Една пѣтека, отдѣто ся унѣтихъ сега тѣ, водеше гы къмъ село-то Осмаръ; вървѣщицъ дебишкомъ, тѣ ся озѣвахъ на връхъ едина высока скала; на срѣщѣ имаше друга скала, дѣто съзряхъ каменни вратъ, коя ся видеше да води въ дълбока пещеръ. Любопытны да видятъ що е това за пещеръ, потърсихъ да наидѣтъ способно мѣсто, за да възлѣзѣтъ. Мѣсто-то бѣше стрѣвно, и ако бы нѣкои на-